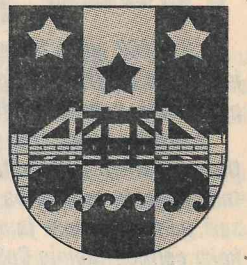


Mazsalacietis



«Liesmas» pielikums

2006. gada 13. septembrī

Bezmaksas

REDAKTORA SLEJA



Rudens klāt!

Man kādreiz nepatika rudens. Tad kļuva tik auksts, un vasaras arī bija žēl, un kur nu vēl skolas sākums... Bet pavisam nesen atklāju, ka šī nepatika ir pagaisusi. Rudens ir skaists savā bezgalīgajā svinīgumā, ar kādu tas noliec puķu galvas, savā dūmakainajā rīta vēsmā, ar kādu tas aplāj pasauli, savā mierīgajā zeltaino lapu atspulgā dīķa ūdenī saulainās atvasaras dienās! Rudens māca samierināšanos. Rudens māca gatavošanos, un tanī pašā laikā rudens ir tik žēlsirdīgs – kā rūpīgs tēvs tas sēdēd un nomierina pasauli savā lapu segā, lai ziemas miegā nevienam nebūtu salti. Un turklāt – rudens aicina uz darbu – rimtu, mierīgu, uzcītīgu darbu pēc vasaras skriešanās un trallināšanās.

Šis «Mazsalacietis», pēc maniem aprēķiniem, jau sanāk divpadsmitais pēc kārtas. Gads apkārt? Jā, patiesi, jau veselu gadu reizi mēnesī jūsu mājās ienāk «Mazsalacietis» ar mēneša aktuālākajiem notikumiem mūsu pilsētas dzīvē, ar intervijām, stāstiem un svaigākajām ziņām. Paldies par jūsu atbalstu, sadarbību, paldies par labiem vārdiem, paldies arī par kritiku – tā palīdz augt un pilnveidoties!

Joprojām «Mazsalacieša» komandas sastāvs ir mainīgs.

Brīžiem tas ir vienpersonisks, brīžiem kāds nāk talkā – īpašs paldies Mazsalacas vidusskolas meitenēm, kas cītīgi darbojas pie «Mazsalacieša» tapšanas vasaras mēnešos. Ja tomēr vēl ir kāds, kas sevī jūt apslēptu žurnālista talantu, es no sirds aicinu nebaidīties, bet pamēģināt – kopā ir ne tikai jautrāk, bet arī idejām bagātāk un interesantāk! Darbosimies, strādāsim no sirds katrs to darbu, kādu esam izvēlējušies, un lai mūsu pūles būtu citam citu atbalstīt, uzmundrināt un palīdzēt, nevis nopelt un iemīt zemē, lai uz citu neveiksmēm pakāptos augstāk! Esiet priecīgi rudenī, mīļie, un, ja nav saules – kļūstiet paši par tādu!

ILZE MITĀNE

(at)Sākam mācīties!



Puķu pušķis tiks bērnodārza audzinātājam! Jānis Logins (4 g.).

Uztraukums, gladiolas, asteres un smaids sejās. Tā īsi varētu raksturot 1. septembri Mazsalacas pilsētas bērnodārzā.

«Ja tu ko ļoti vēlies, tad visa pasaule slepus sadodas rokās, lai tev palīdzētu,» tā teicis slavenais rakstnieks Pauls Koelju. Un tieši tā – ar lielu vēlēšanos un apņemšanos, kā arī ar citu palīdzību tieši pirms gada Mazsalacas pilsētas bērnodārzs tika pie jaunām telpām, kas tam bija ļoti nepieciešamas. Par pārvākšanos lielākoties var pateikties Bruno Kleines ziedojumam un Mazsalacas pilsētas domes atbalstam. Bērnodārza vadītāja saka lielu paldies Ojāram Beķerim par saiknes uzturēšanu ar Vāciju.

1. septembra pasākumā bērnodārzā O. Beķerim nācās pildīt arī vēstneša lomu, jo viņš bija tikko atgriezies no Vācijas un atveda sev līdzīgu labu vēlējumu mūsu bērnodārzam. Kā izteicās O. Beķeris, iespējams, Mazsalacas bērnodārzs veidos sadarbību ar kādu bērnodārzu Vācijā. Tā varētu būt lieliska pieredze.

Pagājušogad bērnodārza telpas piepildīja 67 bērni, šogad būs aptuveni tikpat. Viņi ir sadalīti trīs vecuma grupās. Šogad pastāv arī tā sauktā «silītes» grupiņa pašiem mazākajiem. To apmeklē no divu gadu vecuma. Par jauno paaudzi rūpēsies 6 skolotāji, metodiskā darbiniece, 3 skolotāju palīgi un 2 tehnikdarbinieki. Skolotājas ir ļoti priecīgas, ka jaunajās telpās var uzņemt

vairāk bērnu nekā iepriekš. Vislielākais prieks ir par plašajām un gaišajām telpām (kas, protams, atvieglo darbu) un arī par tik elementāru vajadzību kā ūdens. Vaicājot bērnodārza vadītājam, kas sagādājis vislielāko prieku, ienākot jaunajās telpās, atbilde skan pavisam vienkārša: «Atbilstība visām normām!»

Protams, nekas nestāv uz vietas, un vienmēr var kaut ko uzlabot. Bērnodārzs vēlāk rudenī tiks nodrošināts ar interneta pakalpojumiem, līdz ar to varēs uzturēt ciešāku saikni arī ar citiem bērnodārzem Latvijā. Vēl bērnodārzs gribētu iegādāties papildu aprīkojumu bērnu rotaļu laukumam un arī tādas lietas kā slēpes un ragaviņas.

Ir liels prieks, ka bērnodārzs tagad ir labākās telpās, un cerams, ka ar to viss neapstāsies, bet gan tikai augs un pilnveidosies.

KRISTĪNE ČUKURE

Uz skolu!

Pirmo skolas dienu varētu nosaukt arī par Emociju dienu.

Citam tas saistās ar priecīgām, satrauktām sajūtām, cits ar nemierīgu kņudēšanu sirdī dodas uz *zinību māju*, aiz kuras logiem redzēs nobirstam pēdējo zeltaino lapu un kur pavadīs visu garo ziemu līdz pat pavasarim... Un tas noteikti paskries neiedomājami ātri un – atkal aiz šīs pašas ēkas logiem.

Tomēr katrs sākums ir daudzsolis un īpašs – saistīts ar jaunām cerībām un sapņiem, tāpēc ļausimies mazliet šī gada 1. septembra atmiņām – kāds tas bija skolotāju un skolēnu acīs.

Pēdējā vasaras nedēļa mūs nelutināja ar sauli – šķiet, pati daba centās sagatavot jaunus censoņus atbildīgajām skolas gaitām. Tomēr, kā jau tas pienākas, – svētku dienā saulīte rotāja zemes virsu, žāvēja peļķes, aizlījušās gladiolas, asteres un dālijas un aicināja lietusmētēļus atstāt mājās. Šogad skolas gaitas Mazsalacā uzsāka 548 skolēni un 55 skolotāji.

Vai atceraties kādu 1. septembri, kad nav spīdējusi saule?

Daina Auzāne, vidusskolas bibliotēkas vadītāja:

– Jā, bet ļoti reti. Ir tādi gadījumi bijuši, kad svinīgā daļa notiek sporta zālē. Tomēr visbiežāk vienmēr spīd saule!

Mans novēlējums skolēniem ir, lai viņi skolā justos brīnišķīgi! Lai viņi saprastu, ka skola ir vienkārši brīnišķīga – arī ar visiem saviem uztraukumiem, krenķiem un visu to, kas skolai pieder.

Šogad skolā netrūkst arī jaunu seju – esošajiem skolēniem pievienojušās divas pirmās klases, atkal vidusskolu uzsāk divas desmitās klases, skola ir tikusi pie jaunas vokālās nodaļas skolotājas, saimniecības daļas vadītāja, kā arī jaunas direktora vietnieces audzināšanas darbā – **Guntas Jēkabsones**.

– Šogad jūtos pavisam citādi – parasti es stāvu otrā pusē, pie tiem, kas klausās, ko runā no mikrofona. Šogad man pašai ir jābūt šeit, visu priekšā, un tāpēc ir grūti! Tās ir kā uguns kristības. Tomēr gribētu visiem novēlēt: «Uzsmaidi pasaulei, tad arī pasaule tev smaidīs pretī!» – saka G. Jēkabsonē.

Idejas, domas, uzsākot pildīt jaunus darba pienākumus?

– Sapņi nepiepildās, ja tos priekšlaikus kādam izstāsta, bet idejas man ir. Viena no tām ir veidot aktīvu dzīvesveidu skolēniem. Lai viņiem negribētos darīt sliktas blēņas. Labas blēņas var, sliktās gan ne...

Inese Bērziņa:

– Es gribētu, lai šogad piepildās katra skolēna, katra darbinieka, katra vecāka sapņi. Lai par to, ko viņi vēlas pirmajā septembrī, kad pienāk lietišķu diena, varētu teikt – jā, tas piepildījās! Un otrs – es gribētu, lai saprastu, ka mūsu skola ir īpaša, lai mēs būtu lepni par saviem panākumiem un neliektu galvu uz leju, kā to latvieši parasti dara.

Un jums pašai – ko gribētos šajā jaunajā cēlienā?

– Man pašai gribētos... labu veselību. Tad viss pārējais būs!

To arī no sirds novēlam, kā arī spēku, izturību visiem, kam skola nākamajos mēnešos kļūs par otrajām mājām!

ILZE MITĀNE

JAUTĀJAM MAZSALACIETĪM

Ar ko tev šis 1. septembris ir īpašs un vai esi ko apņēmis?

Evija:

– Īpašs ir tas, ka šogad sākšu mācīties 9. klasē! Un apņēmusies esmu šogad kārtīgi saraut ar mācībām, lai var beigt devīto.



Ģirts:

– 1. septembris ir īpašs ar to, ka atkal jā-sāk iet skolā – jau devi-to gadu. Apņēmis esmu ļoti mācīties.



Dinārs:

– Man ļoti gribējās iet skolā – tāpēc arī 1. septembris ir īpašs. Nosolījis neko tādu sev neesmu... nē, tomēr esmu gan – labi mācīties!



Linda:

– Jauki bija satikt draugus pēc vasaras! Nosolījusies esmu klausīt skolotājus un labi mācīties!



Vecās pagastmājas stāsts

...Uz 1867. gada likuma pamata top ieviesta jauna, no muižas pilnīgi neatkarīga pagasta pašvaldība, pagasta valde, pagasta tiesa.

Iegūstot no muižas vienu no jaunizmērotiem gabaliem nodomātā Mazsalacas miestam, pagasta sabiedrība liek 1867. gada pavasarī pamatu savam jaunam pagasta namam, koka celtnei. (Reinis Cukurs, «Mazsalacas pagasta kronika»)

Tā aizsākās pagastmājas stāsts tālajā 1867. gadā, un šogad šī vecā, cienījamā māja svin 139. dzimšanas dienu.

Mazliet vēstures

Daudz gadu ir aizsteigušies, bet cik daudz vairāk notikumu savās sienās tur un sargā vecā pagastmāja! Redzēto un piedzīvoto pilnībā pastāstīt varētu tikai pagastmājas logu acis, kas tagad diemžēl kļuvušas nespodras un tumšas.

Jo tieši šeit, Rīgas ielā 4/6, bija visu notikumu degpunkts – sākot no pašiem Mazsalacas miesta pirmsākumiem šeit tika domāts, spriests un darīts, šajās telpās pirmoreiz tika pieņemti patstāvīgi lēmumi, tiesas un izdoti likumi. «...Līdzšinējā, no muižas atkarīgā pagasta tiesa savas sēdes noturēja muižā, kādā kungu ierādītā telpā, bet pagasta vecākie nebija nekas cits, kā muižas stārsti.» (R. Cukurs, Mazsalacas pagasta kronika)

Pagasta nams piedzīvojis gan labus, gan sliktus laikus, mītiņu, kurā lemts par muižas dedzināšanu, kādu laiku šis nams devis pajumti skolas bērniem.

...1927. gada 29. decembrī tika atzīmēta pagasta nama 60 gadu pastāvēšanas piemiņa;

...1935. gadā šeit sāka noturēt ikmēneša miertiesas sēdes;

...1938. gada 27. martā noturēti lauksaimniecības grāmatvedības kursi;

...1936. gada vasarā starp 5. maiju un 25. augustu top nokrāsots pagasta nams. (R. Cukurs, Mazsalacas pagasta kronika)

Šie ir tikai daži izraksti no vecās R. Cukura Mazsalacas hronikas, pagastmāju savās piezīmēs min arī N. Luste. Tomēr, lai cik īsas ir piezīmes, var nojaust, ka cauri gadu desmitiem šī ēka uzticami pildīja savu uzdevumu – šeit bija dzīva rosiņa Mazsalacas pilsētas labā. Tomēr nāca pēckara gadi, kad hronika vairs netika rakstīta. Kas notika ar pagastmāju šajā laikā?

Lūk, ko stāsta kāda šīs mājas iemītniece par laikiem, kas nav minēti Reiņa Cukura hronikā.

Mani no dzimtās Krievijas uz Latviju, uz Līvāniem atveda vācieši. Mazsalacā bija lina fabrika – tātad darbs, tāpēc arī pārvācos uz šejieni dzīvot.

Pirmskara laika mājas īpašnieks bija aizbēdzis uz ārzemēm, un par mājas saimnieku kļuva Karla Deņilovs.



Vecajai pagastmājai Rīgas 4/6 šogad aprit 139. dzimšanas diena.

Es Rīgas ielā 4/6 dzīvoju tikai divus gadus, piekatot Deņilova saimniecību. Viņam bija daudz lopu – pēc izsūtīšanām viņš lopus savāca no pamestajām mājām.

Šajā laikā vienā no istabām – netālu no tās istabas, kur es mitinājos, bija ietaisīts cietums kara gūstekņiem. Es nezinu, kas šie cilvēki bija – karš paliek karš, tad neko īsti nevarēja zināt. Zinu vienīgi to, ka šos gūstekņus pēc tam aizveda uz purvu nošaut...

Pēc tam šī ēka nonāca vietējās varas īpašumā, un te izmitināja daudz ģimeņu – katrā istabiņā kāds dzīvoja.

Tomēr arī tas neglāba šo ēku no aizmirstības un laika zoba.

Varbūt kāds vēlas...?

Vēl 80.–90. gados vecās pagastmājas pirmajā stāvā atradās Tautas lietišķās mākslas studija, kur Mazsalacas sievu rakstītie dūraiņi, austās segas, zeķes, izšuvumi u.c. rokdarbi tapa un, izstādīti apskatei, sildīja vecās mājas sienas. Tajā laikā ēkas īpašnieks bija Visvaldis Feldmanis, kas neveiksmīga biznesa rezultātā ēku pārdeva Gunāram Bajinskim – ārzemju latvietim, kas nekad tā īsti par šo savu īpašumu nav rūpējies un pēc telefonsarunas ar «Mazsalacietiem» lika noprast, ka arī nākotnē netaisās to darīt.

Nekādu tālejošu plānu attiecībā uz šo ēku man nav. Kad pirkto, man bija ideja to restaurēt, uztaisot tur viesnīcu. Taču nu esmu aizņemts ar citām darīšanām un dzīvoju Neretā – tas ir Latvijas otrā malā attiecībā pret Mazsalacu...

Latvijas Republikas valsts kultūras pieminekļu aizsardzības galvenais inspektors Valmieras rajonā Jānis Kalnačs pēc «Mazsalacieša» lūguma konstatēja, ka, lai arī veca un savas kultūrvēsturiskās vērtības ziņā ievērojama kā vietējās nozīmes kultūrvēsturiskais objekts, ēka nekad nav iekļauta valsts aizsargājamo kultūras pieminekļu sarakstā.

– Ja ēka būtu iekļauta šādā sarakstā, varētu runāt par tās atjaunošanu vai saglabāšanu, rakstot projektus un pretendējot uz valsts līdzekļiem ēkas saglabāšanai, – tas varētu būt jaunam jūtam, logu nomainai, izpuvušu siju vai sienu labošanai. Tiesa, arī šis summas nav lielas. Tomēr, kamēr ēka ir privātpašums un nav arī aizsargājamo kultūras pieminekļu sarakstā, neviens cits bez īpašnieka neko nav tiesīgs darīt, – saka Jānis Kalnačs.

Lai objektu iekļautu valsts aizsargājamo pieminekļu sarakstā, ir nepieciešama iniciatīva gan no privātpašnieka puses, kas būtu jā ir diezgan neveiksmīgi privātpašniekam – tiek uzlikti dažādi ierobežojumi, un process maksā naudu, gan arī no vietējās pašvaldības.

Vai tiešām nav nekādu iespēju saglabāt vecu, nozīmīgu ēku, ja tā ir privātpašums?

– Tādā gadījumā iniciatīvai jānāk no vietējās pašvaldības. Pašvaldībai vajadzētu vest sarunas ar privātpašnieku, iespējams, iziet uz kompromisiem, palīdzēt materiāli, ja tas nepieciešams.

Gunārs Bajinskis uzsver, ka pašlaik nav aktuāli ēku virzīt uz vietējās nozīmes kultūrvēsturisko objektu sarakstu, bet, ja atrastos kāds interesents, viņš noteikti būtu ieinteresēts māju pārdot.

Vai jūs to pārdotu arī pašvaldībai, ja tāda interese būtu?

– Katrā ziņā varētu par to runāt, taču zinu, ka Mazsalacas pašvaldība nav ieinteresēta atgūt šo ēku. Varbūt kāds privātais vēlas? – jautā Gunārs Bajinskis.

Mazsalaca – pilsētībūvniecības piemineklis

Jānis Kalnačs atzīst, ka Mazsalaca teju vai varētu būt pat pilsētībūvniecības piemineklis tās vecās un unikālās koka apbūves dēļ. Taču, un šeit jāuzņemas zināma vaina Valsts kultūras pieminekļu aizsardzības inspekcijai, Mazsalaca nemaz neesot tā īsti apsekota. Pēdējā lielajā valsts aizsargājamo kultūras pieminekļu saraksta stādīšanā 1995. gadā Mazsalaca esot palikusi inspekcijas neapskatīta...

Kad varētu būt nākamā kultūras pieminekļu apsekošana?

J. Kalnačs:

–Tad, kad kāds to ļoti rosinātu. Pašlaik nav plānots rīkot kādu lielu masveida apsekošanu, tas viss ir atkarīgs no vietējā entuziasma un ieinteresētības. Piemēram, Rūjienā ir atsevišķs speciālists – levas Zemīte, kas nodarbojas ar Rūjienas koka arhitektūru, tur var just, ka šī dzīvība ir. Mazsalacā savukārt šīs dzīvības nav...

Bail pat iedomāties, cik Mazsalacā vēl ir šādu vecu, senaizmirstu māju, cik ir aizgājušas nebūtībā un cik veco kukažiņu vada savus pēdējos gadus šaisaulē!

Mazsalacā ir gana daudz aizsargājamo valsts kultūras pieminekļu, piemēram, Valtenberģu muižas komplekss – muiža, abas kalpu mājas un klēts, lielā saimniecības ēka parkā un arī bēdīgi slavenie muižas stalli, kuriem līdzīgs liktenis kā vecajai pagastmājai. Abas vecās kapličas – Numersu un tagadējā izvadīšanas kapliča.

J. Kalnačs: – Projekta variantā ir palicis Āža krogs un Sv. Annas baznīca. Principā jau arī tagad notiek apsekošanas – reizi gadā es apsekoju jau esošos pieminekļus, bet tiem, kas ir projekta variantā, man diemžēl neatliek laika...

Arī šoreiz jautājums paliek atklāts – cik ilgi vēl Mazsalaca var atļauties gulēt uz veciem lauriem, lepni skandinot par dažiem uzspodrinātajiem kultūras pieminekļiem – Valtenberģu muižu, Sarkanā Krusta ēku jeb muižas kalpu māju un Velnalu, kas ir arheoloģiskais kultūras piemineklis, tanī pašā laikā bikli novērstoties no fantastiskajiem, bet uz sabrukšanas robežas esošajiem muižas stajļiem, senā Āža kroga un tām daudzajām koka mājēlēm, kas, pašlaik izskatoties nožēlojami, patiesībā nes Mazsalacas vēsturisko vērtību uz saviem sagumušajiem pleciem?

ILZE MITĀNE

MŪSU UZNĒMĒJS

«Dzintaros» saimnieko enerģiski

Skaņkalnes pagasta «Dzintaros» saimnieko Zirnišu ģimene – Magnuss un Inese, kā arī bērni Evita un Māris. Gandrīz nevienam jau vairs nav jaunums, ka «Dzintari» ir vieta, kur apskatīt netradicionālu hobiju darba augļus – strausus, dažādu šķirņu trušus, kā arī padomju laika automašīnas.

Lielie dīvaiņi

Par strausiem saimnieks smeļ, ka tie ir radījumi ar stipri mazām smadzenēm, jo to uzvedība mēdz būt pavisam dīvainā. Saimniecībai pieder 3 pieaugušas strausu mammas, bet ir plānots iegādāties vēl 20 strausu mazuļus, ko iepirkt tepat Latvijā. Mērķis ir izveidot strausu fermu gaļas ieguvei, kā arī tūrismam, jo cilvēkiem strausi ļoti patīk un interesē. Saimnieks pats ir izveidojis arī strausu audzētāju biedrību.

– Strausus audzēt ir ļoti ērti tādā ziņā, ka strausiem nav slimību. Vienīgais iemesls, kāpēc strausu var nākties zaudēt, ir kājas lūzumus, jo tur šiem putniem palīdzēt nekādi nav iespējams, – stāsta saimnieks.

Putni var nodzīvot aptuveni 70 gadus un tie ir spējīgi skriet līdz pat 80 km/h. Viena pieauguša strausa uzturēšana gadā izmaksā aptuveni 1200 eiro, jo strausus apēd aptuveni 2,5 kg barības dienā. Putniem ir nepieciešama īpaša barība, jo strausiem, atšķirībā no to radniecīgajiem pirmsenčiem nandu un emu, nav tieši ass knābis, lai varētu sašķēlēt barību, tāpēc tie ikdienā jāēdina ar speciālu kombinēto barību. Ziemā putni tiek baroti ar rīvētām bietēm, kāļiem un burkāniem. Pieaudzis straus var svērt pat 120 kg, bet saimnieks stāsta, ka strausi ir diezgan mierīgi radījumi, ja tos lieki netracina un nebedē. Taču, ja gadās pretējais, strausis ir spējīgs ar kājas nagu iecirst pat 1,5 m augstumā. «Dzintaru» strausi par laimi nekad nav mēģinājuši nevienam uzbrukt, visa enerģija tiekot izmantota, plūcoties savā starpā.

Strausi ir kā cilvēki, stāsta saimnieks, arī tiem ir savas nesaskaņas un nebūšanas, kā arī māka iejusties savā kolektīvā un kopā sadzīvot.

Visas strausu mammas kopā sezonā izdēj aptuveni 40 olas. Interese,

santi, ka olas dēj strausu mātītes, bet perē tēviņi, kā arī paši veido ligzdu, kurā tās sargāt. Tad gan jāuzmanās, jo perēšanas laikā strausu tēviņi ir ļoti agresīvi.

Strausus ir iespējams tā kā nedaudz apmānīt, ja apģērbjas melnā apģērbā – tad strausu mātītes domā, ka ir ieradies tēviņš, un sāk savu izrādīšanās deju. To izmantojot, var veikli savākt olas! Strauss olas sāk dēt tikai otrajā dzīves gadā, un vienas olas svars ir vidēji 1,7 kg – no vienas olas tā kārtīgi var paēst 12 cilvēki!

Garaušu kolonija

Ģimenes hobiji ir arī truši. Pavisam saimniecībā ir ap 10 šķirņu truši, kopumā vairāk nekā 150 dzīvnieki.

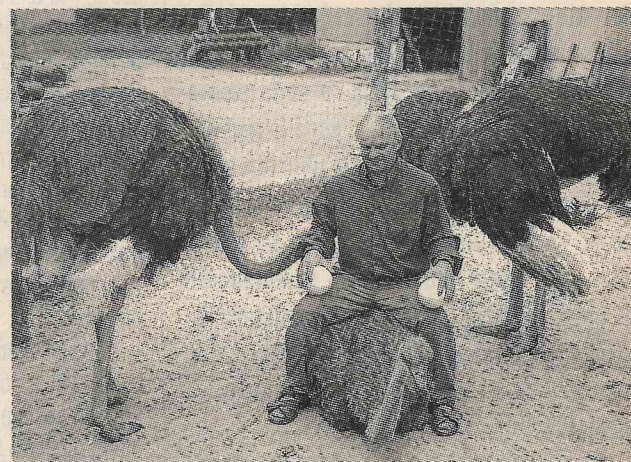
Ar trušiem jāapietas ļoti uzmanīgi, teic saimnieks, jo jāuzmanās, lai netīšām kopā ar zāli vai sienu netiek iedarbota kaut neliela daļiņa pelējuma, kas trušiem var būt pat nāvējoša. Trušiem ir arī ļoti daudz iespējamo slimību, tāpēc jāuzmana, lai viss ir, kā nākas. Trušus «Dzintaros» izmanto gan ādu ieguvei, gan gaļai, kā arī tie tiek vesti uz izstādēm un rādīti tūristiem.

Brr-brrr-braucamie

Vistuvāk saimnieka sirdij ir padomju laiku auto. «Dzintaros» ir apskatāmi auto pat no pagājušā gadsimta 20. gadiem. Saimnieks pats restaurē savus auto, un, lai arī process ir grūts un darbietilpīgs, interese par auto tikai aug. Restaurēšanai tiek izmantota īpaša smilšu pistole, ar kuru ir iespējams no auto pārseguma iznīcināt pat vissīkākās rūsas daļiņas.

Auto ir iegūti no visām Latvijas malām, arī no ārzemēm. Mašīnas ir visdažādākās – gan ikdienas, gan militāriem nolūkiem lietojamas, arī kravas auto, invalīdu mašīnas, kas ir ļoti liels retums, ir arī veco laiku motocikli. Par katru auto ir savs stāsts, saka saimnieks.

– Cilvēku attieksme dažreiz ir neizprotama. Kad vēlies no kāda pārpirt kādu padomju laika brīnumu, cena pēkšņi uzlec griestos, bet pēc



Magnuss Zirnišis un viņa strausu mammas.

Foto no personiskā arhīva

pusgada, kad nav vairs kur likt, paši piedāvājas to pārdot par pāris desmitiem latu.

Veco auto cenas ir ļoti dažādas, no 20 līdz pat 5000 latu.

«Dzintaros» ir arī iespēja iegādāties no Anglijas atvestus treilerus, kas esot diezgan pieprasīti.

Saimniecība arī uzņem tūristu grupas, lielākā no tām bijusi pat 120 cilvēku, bet saimnieks esot veiksmīgi ticis galā.

Atliek vienīgi apbrīnot Zirnišu ģimenes lielo ieguldījumu saimniecībā un tālejošo plānu, kā arī neizsīkstošo interesi par attīstību un jaunu iespēju rašanu.

Lai veicas!

ANDA KĻAVIŅA

Dzīves pieredzi meklējot

Septiņpadsmitgadīgie vācu puīši Joshua Merlin Diener un Luca Salvatore Venjacob septembra sākumā ieradās Mazsalacā, lai iepazītu citu kultūru, iegūtu jaunus draugus un darītu sabiedriski lietderīgu darbu, veselū gadu strādājot dažādās iestādēs Mazsalacā.

— *Divis*, — smaidot man saka Luca. Laikam manu vaicājoši pacelto uzacu dēļ viņš aši pārļabo: *divi, trīs, četri...*

O, tu māki latviski!

Luca: Es Vācijā mazliet pamācījos latviešu valodu. Kāds latviešu puīsis no Rīgas divas nedēļas pa divām stundām dienā man mācīja runāt latviski. Tas nav daudz, bet ir labi zināt vismaz pašas vienkāršākās frāzes. Es zinu gadalaikus, māku skaitīt līdz 1000 un vēl pateikt pašas vienkāršākās lietas. Mācoties bieži gan gadījās, ka aizgāju gulēt ar daudziem latviešu valodas vārdiņiem galvā, bet no rīta tie visi bija pagaisuši...

Pastāsti, kas bija par iemeslu, kāpēc jūs abi nokļuvāt šeit, Mazsalacā!

Luca: Es gribēju redzēt pasauli un īpaši — Austrumeiropu. Avīzēs Vācijā par Austrumeiropu raksta tikai sliktas lietas — piemēram, par karu, nabadzību, tikai neko labu! Bet, kad es runāju ar cilvēkiem no Austrumeiropas, izrādījās, ka viss ir pavisam citādi. Viņi teica, ka informācija presē ir pārāk sagrozīta, pārspīlēta.

Protams, gribējās arī pārmaiņas — cita valsts, cita kultūra, interesanti!

Esmu ievērojis, ka cilvēki šeit smaida — Vācijā gan ne, ļoti bieži daudzi staigā ar *betona ģimījiem*.

Es gribu redzēt pasauli un iemācīties daudz vairāk nekā to, ko uzskata par normu Vācijā. Es skatos uz savas pilsētas iedzīvotājiem, un viņi man liekas tik... maz zinoši! Viņi nezin nenieka par piemēram, Spānijas, Francijas, Itālijas vai citu valstu kultūram! Viņi mēdz teikt — es esmu no Vācijas, šī ir mana valsts, mana pilsēta, mana valoda, nekas cits mani īpaši neinteresē.

Es tā negribu. Es labprāt gribētu ceļot no valsts uz valsti, padzīvot dažus gadus katrā no tām.

Kā jūs abi nokļuvāt tieši Mazsalacā?

Luca: Mums katram ir savs stāsts.

Manējais ir šāds. Vienu dienu manā klasē ienāca sieviete, kas stāstīja par iespēju gadu strādāt



Luca Salvatore Venjacob (no kreisās) un Joshua Merlin Diener (no labās).

Latvijā un gadu — savā pilsētā. Tad vēl par Mazsalacu es neko nezināju. Es nospriedu — kāpēc gan ne? Es Vācijā nekādi nevarēju atrast darbu, un šī man bija vienīgā iespēja kaut ko mainīt.

Pēc nedēļas mēs atkal tikāmies, un skolotāja teica, ka šī vieta varētu būt Mazsalaca. Viņa man pastāstīja par Latviju, par darbu, kas man būs jāveic, par cilvēkiem.

Latvija nav populāra vieta, kurp doties, jo, pirmkārt, šeit ziemās ir auksts, otrkārt, Vācijā neprot latviešu valodu, un treškārt — tu esi jūdzēm tālu no savas ģimenes, draugiem.

Latvija vispār nav populāra vieta, kurp doties, jo, pirmkārt, šeit ziemās ir auksts, otrkārt, nevien neprot latviešu valodu, un treškārt — dzīvojot Latvijā, tava ģimene un draugi atrodas pietiekami tālu, lai nevarētu tos apciemot, kad vien iegribas.

Joshua: Pēc skolas beigšanas es internetā meklēju darbu un uzdūros darba piedāvājumam Latvijā. Iesākumā es nodomāju — darbs Latvijā? Hmmm... nu diez vai. Parunājos ar klases skolotāju, un viņa teica — noteikti brauc, es tev uzrakstīšu ieteikuma vēstuli, vismaz kaut ko piedzīvoši.

Luka: Tajā Vācijas daļā, kurā dzīvojam mēs, ir ļoti augsts bezdarba līmenis. Jauniešiem ir grūti atrast darbu. Turklāt, lai uzsāktu strādāt, ir jāiet tādā kā arodskolā, kur pusi nedēļas mācās skolas zinības, bet otru pusi — izvēlēto profesiju. Tomēr es šādu skolu savā pilsētā neatradu un arī Ģiterslo apriņķa apkārtnē ne — dažās skolās visas vietas bija aizņemtas, dažās par vēlu bija iestāties, tāpēc man, braucot uz Latviju, nebija nekā, ko zaudēt.

Pastāstiet, kā pāiet jūsu dienas Mazsalacā!

Luca: Darbu mums dod Mazsalacas vidusskola, Skaņākalna dabas parks un Saiknais Krusts. Tad nu katru rītu dodamies uz attiecīgo iestādi un mums dod jebkādu darbiņu, kas attiecīgajā dienā ir darāms. Darba diena ir 7 stundas, ir arī pusdienas laiks. Ne vienmēr jau izdodas to dienu piepildīt, bet mēs esam priecīgi par katru uzdevumu, ko mums uzdod darīt.

Vai gads Mazsalacā nešķiet pārāk ilgs laiks?

Luca: Nē, jo šeit viss ir jauns. Iepazīstot jauno, atrodot sev jaunas nodarbošanās, laiks iet ātrāk.

Joshua: Man tomēr liekas, ka tas ir pietiekami ilgs laiks. No vienas puses skatoties — gads ir ilgi, ja

uz to skatās pa dienām, stundām. Ja palūkojas uz vienu gadu Latvijā visas dzīves kontekstā, tad tas nav nekas. Vienmēr taču var arī izrauties, aizbraukt uz Rīgu, Valmieru, ja kļūst pārāk garlaicīgi!

Luca: Turklāt mums ļoti gribas redzēt Latviju! Latvija ir ļoti autentiska — ar savu kultūru un tradīcijām. Valsts arī nav īpaši liela — tā ir tik plaša kā viens no 16 Vācijas reģioniem, tāpēc es domāju, ka būs viegli iepazīt visu Latviju šī gada laikā.

Ko darāt brīvajā laikā?

Luca: Pagājušajā gadā sanāca atņemt visus manu hobijs, tomēr daži mani joprojām interesē — futbols, basketbols, skriešana. Es arī mazliet dežoju.

Pilsētas mērs teica, ka nākamnedēļ skolā atsāksies futbola pulciņš, kurā es varēšu piedalīties, un basketbola pulciņš, kurā varēs darboties Joshua.

Joshua: Man patīk basketbols un datorspēles. Mans jaunais hobijs ir gleznošana.

Vai esat jau Mazsalacā iejušies?

Luca: Mēs ļoti vēlamies sadraudzēties ar mazsalacīšiem! Diemžēl šonedēļ vēl tas nav īsti izdevies, lai arī esam kontaktējušies ar dažiem. Es domāju, ka tas noteikti ir pirmās skolas nedēļas stress — visi ir tik aizņemti ar jaunām lietām, tai skaitā arī mēs!

Tomēr jāsaka, ka arī komunicēt nav viegli. Daudzi neprot angļu valodu. Kādu dienu meklējām skolas direktori un vienai no skolotājām vaicājām angļiski: «Kur ir Inese Bērziņa?» Diemžēl viņa pat tik daudz nesaprata...

Kas finansē jūsu uzturēšanos Latvijā?

Joshua: Manu uzturēšanos finansē Ģiterslo apriņķa Rotary klubs, kas ir privāta atsevišķu sponsoru organizācija, kura ziedo naudu tādiem jauniešiem kā es — kas grib strādāt ārzemēs, iegūt pieredzi.

Luca: Savukārt man finansējumu sniedz Ģiterslo apriņķa padome. Tāpēc šeit Mazsalacā strādājam «par brīvu».

Vēl kādu brīdi pēc intervijas mūsu starpā rit spraiga saruna. Puīši ir enerģiski, laipni un atvērti visam jaunajam, ka ir ap viņiem. Lai arī nesen ieraudājis, abi apgalvo, ka Mazsalacā viņiem patīkot itin labi: pagājušajā nedēļā esot apmeklētas Dzejas dienas Ramatā, noklausījušies Rudens kamerģitars festivāla ietvaros rīkoto čella-klavieru koncertu Mazsalacas vidusskolā...

Veselu gadu viņi dzīvos starp mums, tāpēc pieņemsim viņus mūsu vidū pēc labākās sirdsapziņas — un kāpēc gan lai tā nebūtu balta patiesība, ka latvieši, bet īpaši jau mazsalacīši, daudz smaida!

ILZE MITĀNE

«MAZSALACIETIS» JAUTĀ

Kāda Mazsalacīša lasītāja jautā:
«Kas notiks ar vietu, kur agrāk stiepās dzelzceļa slīdes? Pēdējoreiz to redzēju uzartu. Vai skolēniem un citiem gājējiem tagad visu ziemu būs jāklumburē pār nedrošo dzelzceļa tiltu, baidoties paslīdēt un iekrist Salacā?»

Atbild pilsētas mērs **Ojārs Bekēris:**

— Dzelzceļa tilts pār Salacu ir Valmieras rajona padomes īpašums. Mums jau ilgstoši ir bijusi bailu sajūta par to, ka var notikt kāda nelaime tilta sliktā stāvokļa dēļ. Tāpēc jau maijā Mazsalacas un Skaņākalnes pašvaldības griežas ar rakstisku lūgumu pie

rajona padomes tiltu sakārtot, lai to varētu izmantot kā gājēju tiltu. Valmieras rajona padome ir iepilnājusī naudas līdzekļus, lai tiltu jau šoruden, praktiski viena mēneša laikā no šī brīža, sakārtotu.

Tilts no sāniem tiks norobežots ar metāla žogu, saremontēs margas un nokrāsos. Būs arī ieraksti stabi pret autotransportu un ar dzelzs plāksni — vāku novērsta iespēja nokāpt zem tilta.

Arī vieta, kur stiepās dzelzceļa slīdes, jau ir sakārtota. Dzelzceļa špalas Mazsalacas teritorijā tika demontētas, vieta uzarta un nolīdzināta — vienīgais, iespējams, pēc rudens lietiņiem būs vēl jāpārplānē.

Uzskatu, ka pēc šiem darbiem dzelzceļa tilts atkal būs drošs gan skolēniem, gan citiem gājējiem, kas to šķērsos.



KULTŪRAS ZIŅAS

14. septembrī plkst.14.00 Rudens kamerģitars festivāla ietvaros Mazsalacas mūzikas skolā «Jāņa Ivanova 24 skicējumi klavierēm». Muzicē Juris Kalnciems (klavieres).

15. septembrī plkst. 18.00 Skaņākalnes Ģendertos pie Austrā Graša dzejas un mūzikas vakars. Aicināti interesenti!

22.septembrī plkst.18.00 Rudens kamerģitars festivāla ietvaros Mazsalacas kultūras centrā «Laik-

meta ainavas». Muzicē Dita Krenberga (flauta) un leva Oša (klavieres).

30. septembrī plkst. 17.00 Mazsalacas vidusskolas jaunās ēkas 30 gadu jubilejas svinības. Programā — ekskursija pa skolu, sarunas ar vadību, tikšanās klasēs, svētku balle. Organizatori priecāsies redzēt bijušos un esošos skolotājus, darbiniekus, skolēnus, vecākus, pašvaldības pārstāvjus, draugus un domubiedrus! Līdzī jāņem groziņš ar cienastu. Dalība Ls 2.

ZIŅOJUMI

Paldies...

Vissirsnīgākie pateicības vārdi Mazsalacas vidusskolas skolotājām Baibai Melņei un Kerstijai Liepiņai par sapratni un palīdzību, dodot galvojumu studiju kredīta saņemšanai.

LINDA PĒTERSONE

Sveiks Goda pilsoni

Mazsalacas pilsētas domes kultūras komiteja aicina visus iedzīvotājus aktīvi iesaistīties Mazsalacas Goda pilsoņa izvēlē. Jūsu priekšlikumus rakstiski gaidīs pilsētas domē līdz 1. oktobrim.

Svētdienas skola

Mazsalacas baptistu draudzē no 1. oktobra atsāksies svētdienas skola. Atklāšana 1. oktobrī plkst. 14.00 kafējnīcā zālē. Mīļi aicinām bērnus un jauniešus!

Kultūra, Māksla un Dzeja

Ir Līdzeklis reizē un Mērķis;

Spēku tie cīņā mums dod,

Cilvēci augstāku ceļ.

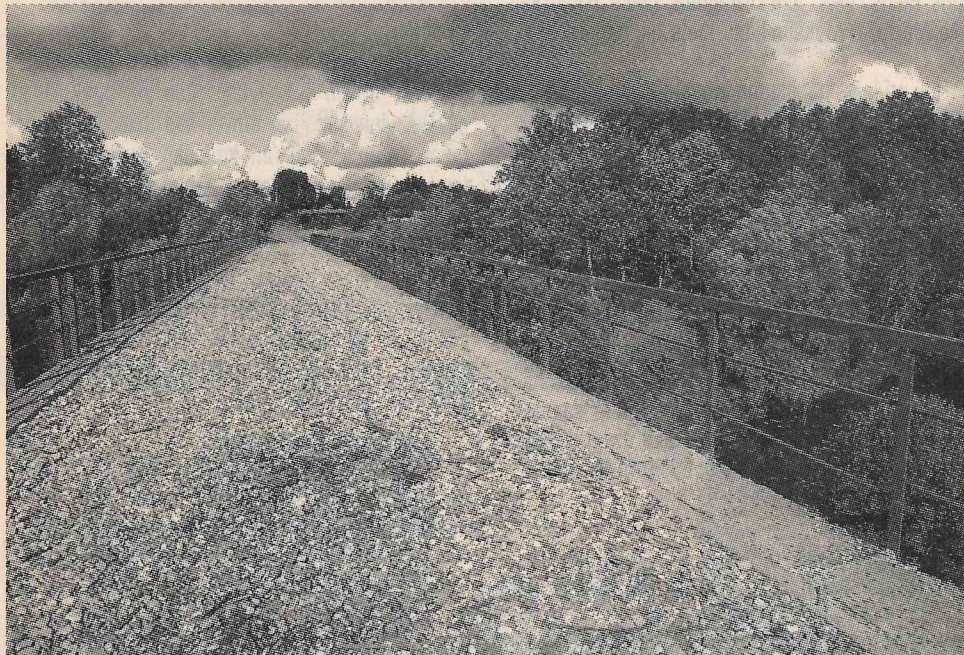
(J. Rainis)

Latvijas Kultūras fonda Ziemeļvidzemes birojs un Mazsalacas kopa *Dzejas dienās 2006* sveic Ramatas pagasta padomi un sākumskolu, tās pedagogus, audzēkņus un vecākus.

Mūsu vissirsnīgākā pateicība jums par ilggadējo kultūrsadarbību un atbalstu dramaturģes Marijas Pēkšēnas piemiņas un Dzejas dienu organizēšanā un lieliski sagatavotiem uzdevumiem šajos svētkos Ramatā.

Lai jums radošas veiksmes arī turpmāk!

NELLIJA NURMIKA,
LKF kopas vadītāja



Labais gariņš Paegliņš

Augusta beigās 92 gadu vecumā no mūsu vidus aizgāja visu karsti mīlēta un cienīta **Mirdza Paegle**. Īpašs cilvēks, kas daudz mazsalaciešu sirdīs ierakstīts ar Lielo burtu. Atvadām vēl daži vārdi viņas gaisai piemiņai.

Gunta Jēkabsons

Mums katram ir savs Paegliņš, savas atmiņas par viņu. Sešpadsmit gadus līdzās man ir bijusi šī sirmā, enerģiskā, mīļā būtne. Nevaru atsaukt atmiņā mūsu pirmo tikšanos, jo ir sajūta, ka esam pazīstamas visu mūžu. Ir tādi cilvēki, par kuriem liekas, ka zinām viņus jau ļoti sen.

Atmiņu tālēs redzu, ka it visur, kur ir kādas studijas (TLMS «Mazsalaca») izdarības, ir bijusi klāt Mirdza Paegle. Spilgti atmiņā palikušas izstādes izstāžu zālītē «Mūsmājas» Rīgas 4/6. Bez viņas nekas nenotiktu, jo Mirdza Paegle regulāri tur dežurēja. Dažādās sanāksšanās, jubilejās un nodarbībās viņa ar savu darbīgumu, labestību un gaišumu bija klāt. Tiesa gan, viņa nelabprāt devās ārpus Mazsalacas šajā periodā.

Lai gan aust viņa vairs neauda, toties adīja gan! Raibu raibie cimdi un zeķes tika saadīti bezgala daudz.

Paegliņš nekad nesūdzējās ne par ko. Kad prasīju, kā iet, viņa pacēla īkšķi uz augšu un teica «Pa pirmo!». Viņa uz visu raudzījās ar lielu optimismu. Ja kāda cilvēka izdarības viņai nepatika, viņa ar šo cilvēku tikai sasveicinājās, bet garākās sarunās neielaidās.

Un kur tad konfektes! Paegliņam vienmēr kabatā bija aizķēries kāds saldais našķis, kas pārceļoja bērnu rociņās un pēc tam mutēs. Pieaugušie arī reizēm saņēma šos kārumus...

Man ir sajūta, ka esmu pazaudējusi dvēseli....

Kārlis Lauznis

Paegliņš jau no ļoti rūpējās par mums, pūtējiem. Atceros, ka Valkā reiz mums bija skate. Liekas, toreiz pat pirmo vietu dabūjām. Lija nu nepajokam, bet mums visiem tik tādi plāni lietus mētelīši – nu kas tad tie par lietuvu aizturētājiem! Un tad nu Paegliņš nāca ar veselu kaudzi lietussargu – kur viņš tos bija salasījis, nezinu, vēl siltu zupu bija beigās sarunājis... Galvenais bija tās viņas rūpes par visiem.

Agrāk jau pašdarbība bija pašdarbība – kad tu gāji uz kultūras namu, varēja just, ka tevi tur gaida. Vai tur bija tēja uzvārīta, vai kāda cepumu šālīte, nevajag jau daudz, lai justos gaidīts. Kad agrāk bija

Paegliņš, tad kultūras namā gaidīja pašdarbniekus, bet tagad diemžēl gaida *humpalniekus*...

Paegliņš bija *riktīgs* mantu pārzinis. Visas tās kultūras nama mantijas taupīja labāk nekā savējās. Rūpējās par tērpiem, par aprīkojumu... Nesen veidām arī vecās mantas no kultūras nama – izradās, ka Paegliņš sataupījis *lentinieku* – magnetofonu. Tas tajā laikā bija kaut kas – turklāt *visspicākais*, kādu varēja iegādāties, vēl iepakojumā! Savā laikā viņa bija to pietaupījusi – vēl jau var iztikt ar to pašu veicu, ja nu pienāktu diena, kad vajag pa istam... Tāds bij Paegliņš!

Vija Meikule

Trīskārtīgs paldies! Ar Paegliņi mana dzīve saistījusies it kā trīs dimensijās. Viņa bija mana skolotāja, mana kolēģe un – visgrūtāk noformulēt tieši pēdējo kopīgo līniju – vienkārši Paegliņš. Mīļa, bezgala gaiša, optimistiska, labestīga un dāsna sava ceļa gājēja, kas bieži krustojās ar manējo.

Skolotājai jāpateicas par iemācīto cauro vīli, dūrainu rakstiem, pareizi norauktu zeķes «purniņu». Tāpat par 1949.gada 7. klases izlaidumam glīti sagatavotām sviestmaizītēm, kad mēs, divas paralēlklases, martā palikām bez audzinātājam Melitas

Riekstiņas un Ausmas Tenteles.

50. gadu vidū, aizverot skolas durvis, viņa kļuva mana kolēģe bērnu bibliotēkā. Smaidīga, mierīga, ar pedagoga talantu viņa viegli tika galā ar tā laika resgaļiem – organizējot gan šaha, gan dambretes turnīrus, viktorīnas.

Mūsu kopējā darba gaitas diemžēl nebija ilgas. N. Nurmika prata viņu novērtēt un man «atņēma». Kultūras nama laiks visiem vēl labā atmiņā, tāpat ekskursiju kluba braucieni gan uz teātri, gan citur, kopā ar Paegliņa «ceļojošo grozu», pildītu ar maizītēm un kafiju.

Gadi gāja un prasīja savu tiesu, un atkal Paegliņš iegriežas bērnu bibliotēkā, bet šoreiz ar bagātu grāmatu klāstu: nopirkusi, izlasījusi un atnesusi mums. Grāmatu vidū arī seni izdevumi.

Dzīves pēdējos gados izstrādāts noteikts maršruts pastaigām pa pilsētu. Sākumā divreiz dienā, bet, soļiem kļūstot gurdākiem, – reizi.

Katra tikšanās ar viņu bija kā gaišs saules stariņš visai dienai. Atbilde uz jautājumu: «Kā klājas?» vienmēr bija: «Pa pirmo!»

Par visu to un par daudz ko citu paldies Tev, Paegliņ!

Lai Tev gaišs Aizsaules ceļš!

Paldies, Māri!

Ir skaisti, ja pēc Tevis paliek Tavi darbi, vēl skaistāk, ja Tevi ar labām, gaišām domām atceras daudzi līdzcilvēki.

Paldies Tev par jauno Mazsalacas vidusskolas skolas ēku.

Paldies par Mazsalacas vidusskolā izveidoto spēcīgo skolotāju kolektīvu.

Paldies par prasmi skatīties nākotnē, rūpēties par mūsu bērnu attīstības iespējām un prasmi aizraut citus šo sapņu īstenošanā; prasmi degt un aizdegt citus.

Paldies par prasmi būt reizē direktoram, vadītājam un reizē būt Cilvēkam ar savu domu, pārliecību, degsmi, darbību un arī ar savām vājībām.

Par ideāliem var tikai sapņot. Ar cilvēkiem var sadarboties, kalnus gāzt.

Paldies par spēju ātri kļūt par mazsalacieti un spordināt pilsētas labo slavu tālu.

Paldies par uzticību, ticību labajam, prasmi atjaunoties un palikt jaunam, iet nedaudz pa priekšu laikam.

Miša

Ar Māri Rubertu (direktors Mazsalacas vidusskolā 1974.g.-1980.g.) skolā ienāca jauninājumi – kabinetu sistēma, kas prasīja materiālās bāzes papildināšanu gan no valsts, gan daudz rūpju un

MĀRA RUBERTA PIEMIŅAI

enerģijas no pašiem skolotājiem. Šie 6 gadi mūsu skolai deva atpazīstamību visā valstī – bijām Latvijā vieni no labākajiem, progresīvākajiem! Atmiņā Māra Ruberta prasīgums pret skolotājiem, skolēniem, kalpotājiem, bet tas izpaudās, arī pašam ejot darbos pa priekšu. Māri cienījām. Darba procesā viņš prata uzrunāt katru no mums, tas mums bija un ir svarīgi.

Taiga

Pat pēc 10, 15, 25 gadu prombūtnes no Mazsalacas Māris mūsu skolotājus uzrunāja «Mani mīlie mazsalacieši!», gan iebraucot skolā, gan satiekot kādu skolotāju nejauši, gan runās plašās auditorijās. Šī uzruna uzslavas padarīja vēl svarīgākas un mīļākas, bet «bargus vārdus» mīkstākus un mūs viņam piederīgākus – garus gadus.

Valda

Talantīgs, aizrautīgs, sirsnīgs, iejūtīgs – dzimis Skolotājs, Vadītājs – tādu mēs paturam mūsu Māri Rubertu piemiņā un sirdīs. Paldies par Mazsalacai atdotajiem gadiem, 25 darba gadiem visai Valmieras skolotāju saimei. Un ne tikai....

Inese Bērziņa

Rudens maize lauku ļaudīm



Mīļi un sirsnīgi! Dzejnieku viesošanās Dzejas dienās Ramatas sākumskolā.

Rudens ir klāt, un zemniekus no saviem laukiem ir mazdārziņu īpašniekus no saviem zemes pleķiņiem ir izdzinušas negantās lietavas. Ar savu nomierinošo roku šis laiks aicina ļaudis piesēst, atvilkt elpu, padomāt, pamedītēt vai arī vienkārši palasīt dzeju.

Laikam jau tāpēc Dzejas dienas vienmēr rīko rudenī...

Ar šogad, tāpat kā citu gadu, sadarbojoties LKF Mazsalacas novada kopai, Mazsalacas un Ramatas pašvaldībām, kā arī Ramatas sākumskolai un Mazsalacas pilsētas un bērnu bibliotēkām, notika ikgadējais Dzejas dienu pasākums pie Marijas Pēkšēnas piemiņas akmens Ramatā, uz Nuķu pusmuižas noras.

Ciemos bija aicināti dzejnieki Arnolds Auziņš, Juris Helds, Viks, Agita Dragūna, Inese Janovska, Eva Mārtuža, Maksimilians Kvite un Tamāra Skrīna.

Lai arī laiks pasākuma apmeklētājus nelutināja – kā jau rudenī, tomēr ziedi pie Marijas Pēkšēnas pieminekļa tika nolikti, un arī senioru ansamblis «Dziesmotā senatnē», nelikdamies ne zinīs par lietus lāšēm, bezgala mundri un skanīgi raisīja dziesmu pēc dziesmas, priecējot zem lietussargiem paslēpušos ļaudis. Paldies viņiem par enerģisko dziedāšanu, dzenājot lietus mākonus!

Pasākuma tālākā norise gan tika pārceļta uz Ramatas sākumskolu, kur dzejniekiem un pasākuma apmeklētājiem par prieku mazie Ramatas sākumskolas skolēni patīkami pārsteidza ar sagatavotiem dzejoļiem, bet pēc tam savā dzejā dalīties kārtā bija dzejniekiem, un viņi mīļuprāt to arī darīja.

Arnolds Auziņš:

– Atbraukt uz Mazsalacu un Ramatu Dzejas

dienās – man tā ir uzlādēšanās! Dzirdēt un redzēt, kā dzeju uzņem publika, kaut vai Mazsalacas skolā – tas bija kaut kas vienreizējs, jo dzejnieks ne vienmēr novērtē savu dzejoli, bet to dara publika brīdī, kad dzejolis tiek lasīts – un tad var redzēt, vai tas dzejolis ko *aizķer* vai ne.

Vai dzeja joprojām ir aktuāla bērnu un jauniešu vidū?

– Es domāju, jā. Vidusskolēniem, piemēram, lasīju par mīlestību, un šķiet, viņiem patīka!

Reiz biju Ķemeru sanatorijā – prasīju: kādu dzeju jūs gribat dzirdēt? Viņi teica – visādu, var arī par mīlestību, tikai par politiku ne. Lūk, tas mani ļoti pārsteidza, jo kā cilvēkiem var neinteresēt politika?

Viks:

– Katru gadu, uz Ramatu braucot, jūtos arvien stabilāk, arvien *sakņaināk*. Man ļoti patīk lauku cilvēki, viņu sirsnība, tāpēc, kad uzaicina, es arī labprāt braucu. Patīk arī, ka lauku cilvēki tiecas ne tikai pēc miesiskās, bet arī pēc garīgās barības.

Vai jums liekas, ka joprojām šī garīgā barība ir aktuāla lauku cilvēkiem?

– Par citiem nemāku teikt. Man pašam liekas, ka izejas punkts ir cilvēka gars. Tas nosaka visu pārējo, no kā cilvēks sastāv. Gars iespaido nervu sistēmu, fizioloģiju... Ja gars ir sakārtots, tad cilvēks būs vesels arī miesīgi.

Tomēr rudens ir arī plaujas laiks, tāpēc, kad gars bija *uzpildīts* ar labu dzeju un pozitīvām emocijām, pēc pasākuma Ramatas skoliņā ikvienam tika piedāvāta krūzīte piena un medusmaize – tā sacīt, dubults nepļīst!

Vasaras piedzīvojumi Vāczemē

Man priekšā stāv vairākas avīzes vācu valodā. Lai arī valoda tikpat kā sveša, tomēr svešas nav fotogrāfijas un tajās attēlotie mazsalacieši, kas šī gada augusta nogalē viesojās Vācijā, Hārzevinkelē. Ar ko šis brauciens atšķiras no daudziem citiem, kuros noteikti ir devušies ne mazums mazsalaciešu šovasar?

Ar to, ka šis bija brauciens uz pilsētu, ar kuru mūs vieno stipras draudzības saites, un ciemošanās pie ļaudīm, kas mūsu mazajai pilsētai ir tik daudz palīdzējuši.

Un patiesi – pat ja brauciena mērķis bija vairāk vai mazāk izklaide, tomēr tas sevī ietvēra arī lielu uzdevumu – prezentēt mūsu Mazsalacu pēc iespējas labāk, parādīt, ka esam viņu draudzības vērti un novērtējam to.

Braucēji – 30 mazsalaciešu, lielākā daļa no tiem Mazsalacas vidējās paaudzes deju kolektīva «Skaņaiskalns» dejotāji, kā arī administratīvā grupa un divi šoferi.

Stāsta brauciena vadītājs Ojārs Beķeris:

– Mums ir liels gods, ka mēs esam šajās avīzēs nopublicēti – tur ir rakstīts par sirsnīgo sniegumu, sadarbību un nākotnes nodomiem ar Hārzevinkeli – mūsu sadarbības pilsētu.

Mēs tikām sirsnīgi uzņemti, pamatā dzīvojam Bruno Kleines draugu ģimenēs, kas mūs uzņēma kā

savus tuvākos ciemiņus. Mēs esam pateicīgi Hārzevinkelas vadībai par to, ka tikām uzaicināti, un priecīgi par visu šo programmu kopumā. Un programma bija ļoti interesanta! Viņi bija nēmuši vērā to, kas mums varētu interesēt un būt aktuāli. Uzņēmējiem ļoti interesanta bija Hārzevinkelas kombainu rūpnīca; no sociālās sfēras redzējām, kā dzīvo vecie ļaudis Vācijā. Protams, pats centrālais pasākums bija Hārzevinkelas internacionālie svētki, kas tur notiek ik gadus. Tur arī mums bija jāuzstājas ar savu deju kolektīvu.

Un, protams, personīgie kontakti, kas tur veidojās! Tas, manuprāt, bija pats galvenais. Vēl arī deju kolektīvs «Skaņaiskalns» tika iepazīstināts ar Griffinas pilsētas deju grupu, kas perspektīvā arī varētu ciemoties pie mums.

Spilgtākie iespaidi?

Mūsu galvenais uzdevums bija labi uzstāties un nodejot viņu pilsētas svētkos, ko mēs arī godam veicām. Man jau pašam likās, ka Mazsalacas deju kolektīvs bija vislabākais un organizētākais no visiem, kas tur uzstājās. Mums Latvijā ir laba disciplīna kultūras pasākumos, ko nevarētu teikt par citām deju kopām, kas tur piedalījās...

Katrā ziņā šis brauciens vēl vairāk stiprināja mūsu draudzības saites un ciešo sadarbību ar Hārzevinkeli Vācijā.